

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Faust

Citation: Hjortø, Knud: "Faust", i Hjortø, Knud: *Faust*, 1921, s. 55. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_11-shoot-idm139906164607536/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Faust

uendeligheden til, nej, den mand, der har skrevet det, har det fra Gud selv. Der er nået til ham et dybt og forfærdeligt suk fra den evighed, som han har rettet sin svage tanke imod; han har hørt Gud klage i sin uendelighed, han har opfanget Guds hemmelighed og overleveret den til os. Sådant er det. Præsten tror vel også selv, at bibelen er inspireret af Gud?

Du misforstår ganske det sted, du nævner, Henrik, for jeg skal sige dig, at — — jeg skal sige dig — — —

Ja, jeg er færdig, og jeg vil gerne høre, hvad præsten har at sige.

Præsten begyndte at tale under Henriks uforanderlige smil, og da han tilmed ikke var forberedt, gik han i stå, inden han var kommet halvvejen. Han endte med at sige: Men du elsker ikke Gud, Henrik.

Gud elsker heller ikke mig. Af min slags, sådan som jeg engang var, kender Gud allerede millioner, og han ved, at vore skæbner, selv om de er forskellige, ikke kan volde ham nogen overraskelse; heller ikke han selv har i sinde at volde os overraskelser, da han har holdt op at gøre mirakler med os. Gud ser det hele gå i forskellig ensartethed, som det har gået i tusender af år. Der er ikke noget nyt under himlen. Er der nogen glæde ved det? Der står jo udtrykkelig med ord, der er kommet fra Guds egen mund: Det er altsammen forfængelighed og gentagelse.

Præsten rejste sig hovedrystende som for at gå; han kunde ikke samle sig til at svare; han stammede nogle ord om sin egen tro.

Henrik så smilende på hans hjælpeløshed og sae: Ja De er sikkert en lykkelig mand, hr. pastor; Deres tro står fast, og Deres tanker står stille.